

**TURUN
YLIOPISTO**

4 430 kilometriä Moskovaan

Thulen lentotukikohta ja arktinen turvallisuuskurssi yhdysvaltalaisessa mediassa vuosina
1952–1953

Poliittisen historian
kandidaatintutkielma

Laatija:
Anni Kuniala

24.11.2025
Turku

Turun yliopiston laatujärjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu
Turnitin OriginalityCheck -järjestelmällä.

Kandidaatintutkielma

Oppiaine: Poliittinen historia

Tekijä(t): Anni Kuniola

Otsikko: 4 430 kilometriä Moskovaan – Thulen lentotukikohta ja arktinen turvallisuusdiskurssi Yhdysvaltalaisessa mediassa vuosina 1952–1953

Sivumäärä: 35

Päivämäärä: 24.11.2025

Tutkielmassa analysoidaan millainen oli arktinen turvallisuusdiskurssi Yhdysvaltalaisessa mediassa vuosina 1952–1953. Tutkimuskysymyksenä on, miten Yhdysvaltalainen media rakensi rakensi ja tuotti arktista turvallisuusdiskurssia Thulen tukikohdan rakentamisen alkuaikoina. Aineistona toimivat yhdysvaltalaiset tunnetut sanomalehdet *The New York Times* ja *The Washington Post* - uutisartikkelit- ja reportaasit. Tutkimusmetodina tutkimuksessa käytetään diskurssianalyysiä. Tutkimuksessa esiintyy kolme keskeistä pääteemaa, joiden varaan diskurssi rakentuu: Neuvostoliiton uhka, Yhdysvaltain sotilaallisen läsnäolon oikeutus, sekä hiljaiset ja vaietut äänet. Lisäksi päätemoihin sisältyy muita aiheeseen liittyviä alateemoja.

Avainsanat: Thule, Grönlanti, Thulen lentotukikohta, diskurssianalyysi, 1950-luku, kylmä sota, inuiitit, Neuvostoliitto, ydinaseet, geopolitiikka, sekuritisaatio

Sisällysluettelo

1	Johdanto	4
1.1	Aiempi tutkimus	4
1.2	Tutkimuskysymykset ja tavoitteet	6
1.3	Aineisto ja analyysimenetelmät	8
2	Neuvostoliiton uhka	10
2.1	“Arktinen on nyt kriisikeskus”	10
2.2	Thule – Yhdysvaltain puolustuksen kulmakivi	13
3	Yhdysvaltain sotilaallisen läsnäolon oikeutus	17
3.1	Sankaritarinat – amerikkalainen ylivoimaisuus	17
3.2	Tiede ja teknologia – edistyksestä vallan välineeksi	20
4	Hiljaiset ja vaiennetut äänet	23
4.1	Paikallisten inuiittien pakkosiirrot	23
4.2	Tanska – alisteinen liittolainen	25
5	Johtopäätökset	30
	Lähteet	33

1 Johdanto

Toisen maailmansodan jälkeen Grönlanti nousi merkittävään strategiseen rooliin arktisen alueen eturintamana, lännen ja idän risteyskohtana. Vuonna 1951 Yhdysvaltojen ja Tanskan välillä solmittu Grönlannin puolustussopimus antoi Yhdysvalloille lähes vapaan liikkumatilan sotilaallisille toimille tietyillä puolustusalueilla Grönlannissa.¹ Samana vuonna Thulessa, alueella Pohjois-Grönlannissa, aloitettiin Operation Blue Jay -salainen projekti,² joka tuotiin lopulta julkisuuteen syyskuussa vuonna 1952. Thule tarjosi strategisesti ideaalin sijainnin lentotukikohdalle, jonka lyhyet etäisyydet uhaksi koettuun Neuvostoliittoon nähtiin merkittävänä hyötynä.³ Thulen lentotukikohdan perustaminen liittyi kylmän sodan alkuvaiheessa kasvaneeseen jännitteeseen ja ideologiseen kamppailuun Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton välillä, minkä taustalta heijastuivat kiihtyvä asevarustelu sekä kovaa vauhtia teknologisesti modernisoitua maailma. Yhdysvallat pyrki vahvistamaan etenkin ilmapuolustustaan ja varhaisen varoituksen järjestelmiään arktisen alueen kautta.⁴

1.1 Aiempi tutkimus

Grönlantia ja Thulen lentotukikohtaa koskeva aikaisempi tutkimus sijoittuu lähinnä toiseen maailmansotaan, ja sen jälkeiseen ajanjaksoon kylmän sodan kontekstissa.

Tutkimuskirjallisuutta on melko laajasti saatavilla englannin kielellä, joka tarjoaa tutkimustyölleni tarvittavan historiallisen sekä teoreettisen kontekstin. Tutkimuksissa korostuu arktisen alueen strateginen merkitys ja kylmän sodan teknologinen kehitys sekä paikallisväestöjen ja Tanskan näkökulmat. Sen sijaan, Thulen tukikohdan varhaisvaiheiden yhdysvaltalaisista mediadiskurssia ei ole tutkittu, joten tämä tarjoaa riittävä tilan omalle tutkimustyölle sekä täydentää aikaisempaa tutkimuskirjallisuutta.

Neuvostoliiton uhka oli keskeinen vaikuttaja länsimaiden turvallisuusajattelussa kylmän sodan alkuvaiheen kontekstissa. Tämän uhkakuvan myötä Thulen tukikohta nousi merkittävään rooliin Yhdysvaltojen operatiivisen polaaristrategian kehittämisessä. Tarkemmin polaaristrategialla tarkoitettiin Yhdysvaltojen 1950-luvulla kehittämää ilmastrategiaa, jonka

---

¹ Bruun 2018, 167–168.

² Heymann 2016, 91.

³ Gad 2022, 125–126.

⁴ Kristensen 2005, 219–220.

pelotevoiman keskeiseksi tekijäksi määriteltiin napareitin kautta kulkevat lyhyimmät lentoreitit Neuvostoliittoon. Thulen kaltaiset arktiset etulinjan tukikohdat, jotka tekivät mahdolliseksi pommikoneiden pitkän kantaman operoinnin.⁵ Aihetta on käsitellyt muun muassa Nikolai Petersen artikkelissaan ”Sac at Thule” (2011), joka tarkastelee Thulen tukikohdan merkitystä Yhdysvaltojen strategisessa sotilaallisessa suunnittelussa. Petersen tarjoaa laajan ja yksityiskohtaisen historiallisen katsauksen Thulen alkuvaiheista kylmän sodan militarisoituneessa kontekstissa.

Arktinen ja erityisesti Thulen alue oli keskeinen osa 1950-luvun läntisen pallonpuoliskon turvallisuusverkostoa, joka tarjosi tarvittavan suojan vihollista vastaan. Barry Buzan et al. turvallistamisteoria teoksessa *Security* auttaa ymmärtämään miten turvallisuus ei ole vain konkreettinen tila tai uhka, vaan kielellinen teko, joka määrittää eksistentiaalisen uhan kautta.⁶ Kylmän sodan aikakausi heijastaa myös selkeää ideologista kahtiajakoisuutta ja vastakkainasetteluja. Lene Hansenin kehystä ”me-toiset” jakolinjan teoksessa *Security as Practise*.⁷ Vaikka Hansenin teos ei ole suoraan yhteydessä kylmän sodan kontekstiin tai Thulen tukikohtaan, sen teoreettinen kehys auttaa ymmärtämään, miten uhka kytkeytyy geopoliittisen vastakkainasetteluun kylmän sodan kontekstissa.

Kylmän sodan aikana Grönlanti ja Thulen alue nousivat myös tieteellisen ja teknologisen intressin kohteiksi ja lopulta edistyksen symboleiksi. Matthias Heyman avaa aihetta kokoelmateoksen luvussa *In Search of Control: Arctic Weather Stations in the Early Cold War* (2016), joka korostaa Yhdysvaltojen ”pehmeää vallankäyttöä” tieteen ja teknologisen edistyksen avulla.⁸ Thulen asema ja merkitys muuttui eri toimijoiden (Yhdysvallat, Tanska ja grönlantilaiset) tulkinnoissa eri tavalla kylmän sodan alussa. Tätä teemaa selittää Ulrik Pram Gad kirjaluussa ”Translations of Security Cascading at Thule” (2021). Luku tarjoaa katsauksen monitasoiseihin vaikutuksiin, kun hallitseva kulttuuri vie omaa maailmankuvaansa muihin kulttuureihin ja samaan aikaan muokkaa niiden tulevaisuutta.⁹

Yhdysvaltojen sotilaalliset toimet Thulen alueelle tarkoittivat paikkallisten inuiittiperheiden pakkosiirtoa Thulesta pohjoisempaan Qaanaagin alueelle.¹⁰ Lukuisat tutkimukset ovat syventyneet aiheeseen, kuten Nicholas Andrews et al. kokoelmateoksen luvussa (*De*)

---

⁵ Petersen 2011, 90-91.

⁶ Buzan et al. 1998, 21.

⁷ Hansen 2006, 28-30.

⁸ Heyman 2016, 12-13.

⁹ Gad 2021, 125-126.

¹⁰ Ibid., 125-126.

securitization, Independence, and Normal Politics in Kalaallit Nunaat and Inuit Nunangat (2024). Tanska, Grönlannin isäntämaa, oli keskeinen vaikuttaja Thulen tukikohdan synnyssä, joten tutkimukset ovat avanneet myös laajasti Tanskan näkökulmaa. Tanskan ja Yhdysvaltojen liittolaisuus ei kuitenkaan aina näyttäytynyt tasapainoisena, vaikka molemmilla valtioilla oli myös omat selkeät intressinsä. Maria Ackrén tarkastelee Thulea geopolittisena solmukohtana Tanskan, Grönlannin ja Yhdysvaltojen välillä artikkelissaan ”From bilateral to trilateral agreement” (2019), joka tarjoaa tärkeän läpileikkauksen kolmen keskeisen osapuolen näkökulmiin Thulen ympärillä.¹¹

1.2 Tutkimuskysymykset ja tavoitteet

Kandidaatintutkielmani analysoi, miten yhdysvaltalainen media rakensi ja tuotti arktista turvallisuusdiskurssia Thulen tukikohdan rakentamisen alkuaikoina vuosina 1952–1953. Thulen tukikohta linkittyi Neuvostoliiton uhkaan, mutta keskeisesti myös Yhdysvaltojen omaan identiteettiin teknologisesti edistyneenä ja moraalisesti oikeutettuna suurvaltana. Yhdysvaltalainen media ei ainoastaan esittänyt Thulen tukikohtaa geopolittisena todellisuutena, vaan sen merkitys rakentui osana laajempaa kylmän sodan turvallisuusajattelua. Lehdistö muodosti turvallisuusdiskurssin, joka rakensi narratiivin kylmän sodan uhasta sekä siitä, ketä tuli puolustaa uhalta ja keinot, jolla puolustaminen oli oikeutettua. Samalla tulen korostamaan niitä seikkoja, jotka lehdistö jätti vähemmälle huomiolle tai kokonaan diskurssin ulkopuolelle.

Analyysissäni olen käyttänyt kahta amerikkalaista tunnettua sanomalehteä, *The New York Times* ja *The Washington Post*. Olen havainnut sanomalehtien uutisista kolme keskeistä pääteemaa 1950-luvun kylmän sodan alun kontekstissa: uhka, oikeutus ja hiljaisuus. Nämä teemat nousevat enemmän tai vähemmän esiin läpi aineistojen. Lisäksi kartoittaessani tutkimuskirjallisuutta samat teemat nousivat esille, mikä tukee oman tutkimustyöni analyysiä.

Tutkimus tarkastelee, millaisin narratiivein ja vastakkainasetteluin *The New York Times* ja *The Washington Post* rakensivat teksteissään käsitystä Neuvostoliitosta uhkana. Tavoitteena on osoittaa, miten 1950-luvun mediadiskurssi ei heijastanut ainoastaan kylmän sodan

---

¹¹ Ackrén 2019, 1–3.

jännitteitä, vaan samanaikaisesti rakensi niitä myös kielellisesti. Thulen tukikohta esitettiin välttämättömänä eturintamana Neuvostoliiton uhkaa vastaan.¹²

Lisäksi tutkimus tarkastelee, miten media valjasti tieteen, teknologian ja moraaliset ulottuvuudet osaksi Thulen tukikohdan oikeutuksen diskurssia. Media rakensi merkityksen, joka piti Thulen tukikohtaa moraalisesti oikeutettuna edistyksen sekä sankaritarinoiden nimissä - nämä teemat edustivat kylmän sodan alussa turvallisuutta ja modernisaatiota. Lehtiutiset loivat Thulesta kuvaa sotilaallisena infrastruktuurina, mutta myös amerikkalaisen edistyksen symbolina sekä osana amerikkalaista identiteettiä. Sotilaat, insinöörit ja rakennushenkilöstö esiintyivät lähes voittamattomina uusissa arktisissa olosuhteissa. Samalla tukikohta heijasti amerikkalaisen tieteen ja teknologian ainutlaatuisuutta. Edistyksen narratiivit ovat linjassa kylmän sodan aikaisen amerikkalaisen identiteetin kanssa, joka rakentui käsitykselle rationaalisesta, edistyksellisestä ja teknologisesti yliverlaisena kansakuntana.¹³ Kehitysten ja innovaatioiden kautta saavutettaisiin lopulta johtoasema Neuvostoliiton sotilaallisesta kyvystä. Tarkoituksena on osoittaa, miten sankaritarinat ja edistyksen narratiivit olivat keskeinen osa amerikkalaista turvallisuusdiskurssia, mikä myös tarjosi moraalisen oikeutuksen Thulen tukikohdan rakentamiselle.

Viimeisenä tutkimus tarkastelee, miten yhdysvaltalaisissa sanomalehti uutisissa tietyt aiheet ja näkökulmat jätettiin lähes kokonaan diskurssin ulkopuolelle sekä miten tämäntyyppinen valikoivuus mediassa vahvisti Yhdysvaltain läsnäoloa Grönlannissa. Thulen paikallisväestöä Grönlannissa pidettiin lähes olemattomina ja merkityksettöminä, mikä myös antoi paikallisten inuiittien pakkosiirroille ”hiljaisen hyväksynnän” turvallisuuden nimissä.¹⁴ Tanskan merkitys oli myös keskeinen Grönlannin muodollisena hallitsijana kylmän sodan alussa. Käytännössä kuitenkin Tanskan rooli jäi Yhdysvaltojen strategisten ja tieteellisten intressien varjoon. Tutkimukseni tarkoituksena ei ole selittää, miksi tietyt poliittiset päätökset tehtiin eikä todellista syytä Thulen tukikohdan rakentamiseen. Sen sijaan tarkoituksena on osoittaa miten

---

¹² “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpwashingtonpost/docview/152482500/854E9A2CA2E14696PQ/9?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

¹³ “Our Great Base On Top of the World”. *The New York Times*, 13.12.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112545141/34AB00E0AD614F9BPQ/166?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 13.9.2025]

¹⁴ “Greenlanders seek shift from noisy U. S. airbase”. *The New York Post*, 12.5.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112831153/34AB00E0AD614F9BPQ/51?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

media rakensi turvallisuusdiskursseja kielen ja representaatioiden kautta sekä miten tietyt diskurssit oikeuttivat lopulta ”poikkeustoimet” Thulesa.

1.3 Aineisto ja analyysimenetelmät

Tutkimuksen primääriaineistoksi olen valinnut kymmenen *The New York Timesin* ja *The Washington Postin* uutisartikkelia ja reportaasia vuosilta 1952–1953. Valitsin kyseiset sanomalehdet, sillä ne olivat 1950-luvun Yhdysvalloissa tärkeä osa valtakunnallista journalismia. Lehdet tavoittivat poliittisen eliitin, mikä muokkasi kansallista keskustelua¹⁵ – näin ollen tämä tekee lehdistöstä pääasiallisen turvallisuusdiskurssin tuottajan. 1950-luvun televisiokehitys toi uudenlaisia ulottuvuuksia mediakentälle, mutta samaan aikaan sanomalehdet ja aikakauslehdet olivat edelleen amerikkalaisten ensisijainen uutislähde.¹⁶ Yhdysvaltalainen lehdistö noudatti niin sanottua ”tasapainoista” uutisointia, joka käytännön tasolla tarkoitti erinäisten tulkintojen tuottamista, jotka tukivat yhdysvaltalaista politiikkaa. Näin ollen vastapuolen näkökulma ei saanut täysimittaista käsittelyä.¹⁷

Molemmilta sanomalehdiltä löytyy hyvin kattavat digitaaliset aineistot, mikä mahdollisti niiden systemaattisen tarkastelun. Aloitin aineiston analysoinnin 19. syyskuuta 1952 eli välittömästi, kun ”Operation Blue Jay” tuotiin julkisuuteen. Kaikki analysoitavat tekstit ovat englannin kielellä, ja niiden kirjoittajina ovat toimineet muun muassa journalistina, kolumnistina, kirjeenvaihtajina ja sotahistorioitsijoina. Olen itse kääntänyt tekstit suomeksi ja jokaisen erillisen aineiston jälkeen suorittanut tekstin tarkemman analysoinnin. Analysoinnissa olen ottanut huomioon sekä suomen että englannin kielen. Tutkimustyössäni tulen kuitenkin käyttämään sanomalehdistä suoria lainauksia käännettynä suomen kielelle, mikä taas tekee analyysistäni ja tulkinnoistani selkeämmin luettavan. Tutkimuksessani tuon esille artikkeleissa ja reportaaseissa käytettyjä sanoja, käsitteitä ja fraaseja. Diskurssianalyysi toimii tutkimustyöni metodisena perustana, joka tarjoaa tarvittavan työkalun alkuperäislähteiden merkitysten analysoimiseen.

Yleisesti diskurssianalyysi on määritelty puhutun tai kirjoitetun kielen tutkimukseksi. Diskurssianalyysissä tarkastellaan, miten eri toimijat tuottavat merkityksiä tietyissä

---

¹⁵ Aronson 1970, 264–265.

¹⁶ Trang ja Hien 2024, 218.

¹⁷ Aronson 1970, 5–6.

tilanteissa, asiayhteyksissä tai ympäristöissä. Pääasiallisena tarkoituksena on pohtia, miksi sanotaan niin kuin sanotaan ja millaisia vaikutuksia sillä halutaan saada aikaan. Samaan aikaan diskurssianalyysi ottaa huomioon, miten tietyn profiilin edustajat kertovat itsestään ja omasta asemastaan sekä miten nämä toimijat tai instituutiot selittivät ilmiöitä ja tuottavat erilaisia merkityksiä. Diskurssianalyysi tarkastelee myös, miten osa ryhmistä on asetettu alisteiseen asemaan ja miten muut toimijat määrittävät heidän olemassaoloon sekä rajoittavat sitä.¹⁸

Media on tärkeä yhteiskunnallinen instituutio, joten tutkimuksessani sillä ja sen käyttämällä kielellä on merkitystä. Media rakensi ne merkitykset ja rajaukset, joilla voitiin perustella ja hyväksyä turvallisuuspoliittiset toimet Thulessa. Diskurssianalyysin perusteokseksi työlleni olen valinnut Pasi Ihalaisen ja Heli Valtosen toimittamaa *Sanat siltana menneeseen* (2022) -teoksen, joka antaa selkeän perustan ja tarvittavat työkalut analyysille. Hyödynnän työssäni diskurssianalyysin keskeistä ydinajatusta. Analysoin sanomalehtitekstien tuottamia merkityksiä, toistuvia puhetapoja, vastakkainasetteluja, hiljaisuuksia sekä erilaisia kielellisiä tapoja historiallisessa kontekstissa. Tutkimus arvioi, miten median tekstit jäsentävät todellisuutta, tuottavat käsityksiä uhasta ja turvallisuudesta sekä määrittävät moraalisesti oikeutetut toimet.

---

¹⁸ Pyykkönen ja Valtonen 2022, 39–40.

2 Neuvostoliiton uhka

2.1 “Arktinen on nyt kriisikeskus”

Toisen maailmansodan jälkeen Tanska vaati amerikkalaisten joukkojen vetäytymistä Grönlannista ja vuoden 1941 sopimuksen¹⁹ purkamista. Yhdysvallat ei kuitenkaan ollut valmis vetämään joukkojaan pois, sillä Saksan tilalle oli tullut Neuvostoliiton uhka, ja nyt sen katsottiin muodostavan merkittävän turvallisuusuhan amerikkalaisille.²⁰ Kylmän sodan alussa yhdysvaltalainen media representoi arktisen alueen strategisena välttämättömyytenä sekä etuvartiona Neuvostoliiton uhkaa vastaan. *The New York Timesin* reportaasin kielelliset ilmaukset korreloivat kylmän sodan retoriikkaa nousussa olevasta ilmastrategiasta:

”Tänään Thule on Yhdysvaltain pohjoisin lentotukikohta, 1496 kilometriä Pohjoisnavalta. Thule on toimiva tukikohta, vaikka ei vielä kokonaan valmis, mutta käytännössä toiminnassa tehtävänsä varten: vartioida Neuvostoliiton ja Pohjois-Amerikan välisiä lentoreittejä ja tarjota tukikohta tukikohta Yhdysvaltojen valtaville mannertenvälisille atomipommia kuljettaville lentokoneille.”²¹

Samoihin aikoihin Eversti Bernt Balchen korostaa uutisartikkelissa miten arktinen alue on nyt ”kriisikeskus”.²² Näin media havainnollisti yleisölle kuinka haavoittuvassa asemassa Yhdysvallat oli kylmän sodan asetelmassa ja kuinka ehdottoman tarpeellisena arktisen alueen turvallistaminen koettiin yhdysvaltalaisen turvallisuuden näkökulmasta.

Sanomalehti uutiset rakensivat Neuvostoliiton uhan maantieteellisen läheisyyden näkökulmasta, sillä arktinen näyttäytyi suorana väylänä Yhdysvaltojen kotiovelle. Thulen tukikohta valjastettiin keskeiseksi ratkaisuksi: ”Runsas maantieteellinen etu viholliseen nähden” ja näin ollen tärkeä osa Yhdysvaltojen kasvavaa arktista strategiaa.²³

Lehtikirjoitukset viittasivat useaan kertaan polaarisiin etäisyyksiin ja lyheneviin

¹⁹ Saksa miehitti Tanskan eteläosan vuonna 1940. Tällöin Grönlannin poliittinen merkitys kasvoi, ja Yhdysvaltojen läsnäolo siellä nähtiin välttämättömänä. Näin ollen vuonna 1941 solmittiin sopimus, joka antoi Yhdysvalloille rajoittamattomat oikeudet perustaa sotilastukikohtia Grönlantiin.

²⁰ Jacobsen ja Olsvig 2024, 119–120.

²¹ ”Building of Thule Aids Air Mastery”. *The New York Times*, 22.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112395583/5C743E228F246B8PQ/112?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

²² “U.S. Creates Huge Air Base in Far North of Greenland”. *The New York Times*, 19.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112226979/862AA043FEAF4F5APQ/98?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

²³ Ibid.

pommitusmatkoihin. Moskovan etäisyyttä pidettiin erityisen keskeisenä, jonka matka Thulesta kerrottiin olevan noin 4 430 kilometriä. Thulen strateginen merkitys perustui ensisijaisesti sen ratkaisevaan maantieteelliseen sijaintiin Pohjois-Grönlannissa. Tukikohta lähellä pohjoista napaa, mutta myös suhteellisen lähellä Neuvostoliiton tärkeitä kaupunkeja kuten Moskovaa, Murmanskia ja Leningradia. Etäisyys arktisella mahdollisti Pohjois-Atlantin lentoreitit sekä varhaisvaroitus- ja mannertenvälisen puolustuksen suunnitelmat.²⁴ Lehtiutisten korostama maantieteellinen etu muodosti perustan diskurssille, jossa Thulen katsottiin olevan ratkaisevassa asemassa Neuvostoliiton uhan torjumisessa.

Samalla median uhkakuvastoa voimisti epävarmuus Neuvostoliiton sotilaallisesta kyvystä. Neuvostoliiton sotilaallinen kyky näyttäytyi pääasiallisesti arvoituksellisena ja vaikeasti todennettavana, joka lehtikirjoituksista nousi esille muun muassa suorana vertailuna. Se, mitä Yhdysvalloilla oli, uskottiin myös Neuvostoliitolla vähintään olevan. Tästä esimerkkinä toimii Frans Joosefin maa – Venäjälle kuuluva arktinen saariryhmä Barentsinmerellä, jota verrataan Yhdysvaltain arktisessa strategiassa Thulen tukikohtaan Grönlannissa.²⁵ Epätietoisuus kulkee mukana läpi *The New York Timesin* artikkelin: ”Potentiaalisten vihollisten ilmavoimien voimakkuutta on vaikea arvoida”.²⁶ Yhdysvaltojen epävarmuudesta muodostui lopulta keskeinen osa strategista tiedustelua arktisella. Neuvostoliitto oli rautaesiriipun takana ”suljettuna”, joten sen ilmapuolustusjärjestelmästä tiedettiin hyvin vähän. 1950-luvulla Thulesta käsin toteutettiin Yhdysvaltain salaiset tiedustelutehtävät, jotka kohdistuivat Neuvostoliiton arktiseen alueeseen. Thulesta tehdyillä operaatioilla Yhdysvallat pyrki vähentämään epävarmuutta ja kartoittamaan reittejä. Thulen tukikohdan tiedustelulennoilla oli lopulta suuri vaikutus Yhdysvaltain arktisen strategian suunnittelussa kylmän sodan alussa, sillä se mahdollisti Neuvostoliiton pohjoisrintaman kartoittamisen ja strategisen pommitus- ja varoitusjärjestelmän kaavoituksen.²⁷

1950-luvulla kylmän sodan kiristyminen ja pelot ydinaseista loivat jatkuvan huolen ilmapiiriin.²⁸ Vuoden 1951 sopimus ei kattanut ydinaseita Thulen tukikohdassa.²⁹ Tästä

---

²⁴ Doel et al. 2016, 2.

²⁵ “Thule Base is Key to New Strategy”. *The New York Times*, 28.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112402247/5C743E228F246B8PQ/121?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

²⁶ “Nato’s Air Power Now a Formidable Defense”. *The New York Times*, 5.10.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112373486/5C743E228F246B8PQ/127?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 14.9.2025].

²⁷ Petersen 2011, 106-110.

²⁸ Josephson 2023, 12–13.

²⁹ Ibid.,105.

huolimatta niiden olemassaolo Thulussa näyttäytyy lehtikirjoituksissa lähinnä yhtenä mahdollisuutena, mutta niiden todellisuus jää kuitenkin epäselväksi. *The New York Times* artikkeli esittää Thulen tukikohdan osana uutta ydinsodan aikakautta. Tukikohta esitetään ”lähtöalustana” amerikkalaisille mannertenvälisille atomipommeja kuljettaville lentokoneille.³⁰ Tämä vihjaa tukikohdan operatiiviseen merkitykseen osana ydinasejärjestelmää, kuitenkin suoraan kertomatta ydinaseista Thulen alueella. Pelko ydinaseista heijastui kuitenkin jatkuvasti taustalta, sillä niiden pelote oli keskeistä kylmän sodan polarisoituneen maailman kontekstissa ja Neuvostoliiton uhassa.

Ydinaseiden mahdollisuus kylmän sodan aikana lisäsi uhan eksistentiaalista luonnetta, mikä taas teki yhdysvaltaisten varautumisesta välttämättömän. Barry Buzan et al. ilmaisee turvallistamisteoriassaan, miten jonkin asian turvallistaminen on diskurssiivinen teko, jossa asia esitetään eksistentiaalisena uhkana. Siten turvallisuudesta tulee poliittisesti merkittävä ja eksistentiaalisuus vie sen ”tavanomaisen politiikan” ulkopuolelle. Turvallisuutta ei tule sekoittaa yleiseen politiikkaan, vaan sen ydin on eksistentiaalinen uhka ja poikkeustoimien oikeutus. Turvallistaminen onnistuu vain, jos yleisö hyväksyy väitteen ja antaa myös luvan poikkeustoimille.³¹ Neuvostoliiton ydinasevarustelu lisäsi sen eksistentiaalisen uhan luonnetta. Samaan aikaan media representoi ydinaseiden olemassaoloa ja mahdollista eskaloitumista, mikä asetti arktisen sekä Thulen ”tavanomaisen politiikan” ulkopuolelle. Tämä vahvisti yleisölle Neuvostoliiton uhkaa ja loi ymmärrystä Thulen tukikohdan tärkeydestä amerikkalaisille turvallisuuden nimissä.

Ydinaseet kietoutuivat myös osaksi kylmän sodan ideologista kamppailua. *The Washington Post* rakentaa artikkelissaan ideologisen vastakkainasettelun, jossa kommunismi näyttäytyy totalitaarisena ja vaikeasti ennakoitavana, kun taas Yhdysvallat asemoidaan jakolinjan reaktiiviseksi puolustajaksi.³² Arktinen toimii etuvartiona Neuvostoliittoa vastaan sekä tarjoaa lyhyemmän tien rajalle, missä ”rautaesiriippu ja vapaa maailma kohtaavat”.³³ Lännen demokratia nähdään ideologiana, joka joustavuutensa myötä tulee pärjäämään muuttuvassa

---

³⁰ “Building of Thule Aids Air Mastery”. *The New York Times*, 22.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112395583/5C743E228F246B8PQ/112?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

³¹ Buzan et al. 1998, 21–26.

³² “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpwashingtonpost/docview/152482500/854E9A2CA2E14696PQ/9?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

³³ “U.S. Building Strength on Vast Arctic Front”. *The New York Times*, 22.3.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112900442/5C743E228F246B8PQ/211?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

maailmassa - toisin kuin idän dogmaattinen totalitarismi.³⁴ Mediadiskurssista on havaittavissa selkeä vastakkainasettelu ja merkitysten muodostaminen erilaisuuksien kautta. Median kielenkäyttö vahvisti kahtiajakoa, jossa länsi representoitiin rationaalisen ja puolustuksellisen osapuolena, kun taas idän vihollinen näyttäytyi arvaamattomana ja uhkaavana.

Lene Hansen selittää teoriassaan, miten merkitykset syntyvät vastakkainasettelussa, ei kohteiden olemuksesta. Jokainen kansallinen identiteetti rakentuu määrittelemällä toisia kulttuureja, toimijoita tai ilmiöitä ”toisiksi”. Tämä diskurssi toimii aina kahdella eri tasolla: rakentaa positiivisia merkityskytköksiä oman identiteetin sisällä ja toisaalta tuottaa negatiivisia eroja suhteessa toiseen. Ulkopolitiikan diskurssi rakentaa aina ”me-toiset”-asetelman, jossa ”toiset” koetaan ajoittain myös uhkaavina. Samaan aikaan turvallisuusdiskurssit tuottavat kansallisen itseyden suhteessa toisiin, joiden identiteetti esitetään hyvin erilaisena ja joskus pahaenteisenä ja uhkaavana.³⁵ Tämä vastakkainasettelujen logiikka on nähtävissä myös yhdysvaltalaisessa mediadiskurssissa kylmän sodan kontekstissa, jossa vastapuoli Neuvostoliitto esitetään totalitaarisena ja uhkaavana, ja vastaavasti Yhdysvallat puolustavana ja vastuullisena osapuolena.

Näin ollen Neuvostoliiton uhka ei rakentunut vain yksittäisen väittämän varaan, vaan muodostui hiljalleen useiden samanaikaisesti esitettyjen ja toisiaan täydentävien diskurssien vuorovaikutuksessa. Tämä diskurssiivinen kokonaisuus muodosti perustan yhdysvaltaisten toimille Thulessa ja niiden hyväksynnälle. Lopulta Thulen tukikohta Grönlannissa rakentui rationaaliseksi ja välttämättömäksi kylmän sodan uudenlaisessa maailmanjärjestyksessä, arktisen puolustuksen ”kulmakiveksi”.

2.2 Thule – Yhdysvaltain puolustuksen kulmakivi

Thulen lentotukikohta nousi kylmän sodan varhaisessa vaiheessa keskeiseksi osaksi Yhdysvaltain arktista strategiaa, ja vuodesta 1951 lähtien strategia alkoi vähitellen hallita Yhdysvaltojen sotilaallista suunnittelua. Ensisijaisesti Thulen tukikohta määriteltiin strategisesti tärkeäksi raskaisiin pommikoneisiin perustuvan pelotteen etulinjaksi. Päätös

---

³⁴ “U.S. Creates Huge Air Base in Far North of Greenland”. *The New York Times*, 19.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112226979/862AA043FEAF4F5APQ/98?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

³⁵ Lene Hansen 2006, 28-30.

tukikohdan rakentamisesta tehtiin pikaisesti joulukuussa 1950 Neuvostoliiton ensimmäisen ydinkokeen ja Korean sodan syttymisen jälkeen. Thulen strategisesti suotuisa sijainti huomattiin jo varhain, sillä vuonna 1946 se listattiin yhdeksi kuudesta välttämättömästä tukikohdasta. Myöhemmin Thulen katsottiin tekevän mahdolliseksi saavuttaa merkittävän osan Neuvostoliiton tärkeistä sotilaallisista kohteista.³⁶ Pommikoneiden lisäksi tukikohdalla oli myös kuusi muuta toimintoa: hätälaskupaikka, sääasema, navigaatiokeskus, tutkakeskus, etsintä- ja pelastusasema sekä koiravaljakkoyksikkö.³⁷

Thulen tukikohta näyttäytyy sanomalehtiutisissa ensisijaisesti konkreettisena vastauksena Neuvostoliiton uhkaan. *The New York Timesin* artikkelissa yhdysvaltalainen veteraanilentäjä Eversti Bernt Balchen, joka oli yksi keskeisimmistä henkilöistä Thulen lentotukikohdan toteutumisen ympärillä, kommentoi tukikohdan merkitystä Yhdysvalloille: ”Thule, ilma-ajan maailman keskipiste”.³⁸ Kyseessä oli yksi suurimmista Yhdysvaltojen rakentamista tukikohdista, vaikka sen olemassaolo pysyi pitkään salassa. Tukikohdan julkistamisen jälkeen amerikkalaiset lehtiutiset raportoivat, miten Thule ei ole vain yksittäinen tukikohta, vaan kollektiivisen puolustusverkoston kulmakivi, joka kannattelee koko järjestelmää. Kyseessä on puolustusrakenne, joka koostuu sarjasta merkittäviä lentotukikohtia Alaskasta Islantiin.³⁹ Näin ollen Thulen tukikohta rakentui sotilaallisesti, mutta sille annettiin myös symbolinen merkitys: kyseessä oli koko yhdysvaltojen puolustusjärjestelmää kannatteleva tukikohta, jonka olemassaolo nähtiin välttämättömänä Neuvostoliiton uhan torjumisessa.

Thulen tukikohta oli Yhdysvaltain etulinjan tukikohta, jonka perustaminen ja ylläpito perustuivat Yhdysvaltojen ja Tanskan kahdenväliseen sopimukseen.⁴⁰ Tästä huolimatta lehtiutisissa Thulen tukikohdan esitetään myös osana Naton puolustusliittoa, jonka Neuvostoliiton laajentuminen ja aggressiivisuus tekivät lopulta välttämättömäksi.⁴¹ Median reprenataatiot sijoittivat Thulen osaksi Naton kollektiivista turvallisuuskehystä, joka koettiin rationaalisena ratkaisuna Neuvostoliiton uhkaa vastaan. Tämä voidaan ymmärtää

---

³⁶ Petersen 2011, 90–91.

³⁷ Ackrén 2019, 2.

³⁸ “Abroad: From One Ultima Thule to the Next”. *The New York Times*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112306422/5C743E228F246B8PQ/104?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

³⁹ “Thule Base is Key to New Strategy”. *The New York Times*, 28.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112402247/5C743E228F246B8PQ/121?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁴⁰ Petersen 2011, 94–98.

⁴¹ “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpwashingtonpost/docview/152482500/854E9A2CA2E14696PQ/9?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

klassisen turvallisuusdilemman kautta: Neuvostoliitto lisäsi sotilaallista varustautumista suojatakseen arktisia alueitaan ja luonnonvarojaan. Tämä johti siihen, että Yhdysvallat tulkitsivat nämä toimet uhkana, joka taas tuotti ketjureaktion, jossa lopulta molemmat osapuolet tulkitsivat toistensa puolustustoimet hyökkäyksinä ja vaarana maiden turvallisuudelle.⁴² Yhdysvaltain turvallisuuspuheessa Grönlanti on myös toistuvasti kuvattu osana laajempaa viitekehystä, kuten ”Nato-alue”, jolla Yhdysvallat ovat pyrkineet oikeuttamaan tietyt poikkeustoimet Grönlannissa.⁴³ Yhdysvaltalaiset lehtiutiset korostivat Thulen tukikohdan käyttötarkoitusta ”täysin puolustavana”.⁴⁴ Puolustuksellisen aseman painottaminen lehtikirjoituksissa rakentaa kuvan, jossa Thule ei ole väline hyökkäykselle, vaan infrastruktuuri, joka toimii ainoastaan puolustuksellisessa tarkoituksessa vihollisen uhkaavan käytöksen rinnalla.

Thulen tukikohta esitettiin myös risteyksenä, jossa sekä turvallisuus että kaupallisuus olivat sidoksissa toisiinsa. *The New York Times* artikkeli ilmaisee Thulen tukikohdan hyvin neutraalina: ”vain tankkauspisteenä” ja ”uuden aikakauden kaupallisuuden” mahdollistaja. Vaikka kyseessä oli sotilastukikohta, voitiin tätä onnistuneesti hyödyntää myös siviililentojen kohdalla. Thulen lentotukikohta oli osa uutta lentoreittiä, joka mahdollisti aikaisempaa lyhyemmän reitin Pohjois-Amerikan ja Euroopan välillä. Lehtiartikkeli esittää Thulen tukikohdan välipysähdyksenä polttoainetäydennykselle, mutta samalla sen rooli on olennainen osa koko kaupallisen lennon onnistumista.⁴⁵ Näin ollen Thulen tukikohdalle annettiin erityispiirteeksi kylmän sodan kontekstissa etäisyyksien vähentäminen niin jännitteiden kuin myös rauhan aikana. Lehtikirjoitukset korostavat myös toistuvasti Thulen tukikohdan hintalappua - 263 miljoonaa dollaria.⁴⁶ Siten kaupallinen hyöty sotilaallisen edun lisäksi, tarjosi suurelle summalle vastinetta, joka teki sitä helpommin hyväksyttävämmän. Thulen tukikohta esitettiin ennen kaikkea osana Yhdysvaltain turvallisuuskehystä, mutta myös merkittävänä tekijänä nopeasti modernisoituvassa ja kaupallistuvassa maailmassa.

---

⁴² Gad et al. 2024, 330.

⁴³ Jacobsen & Olsvig 2024, 107–109.

⁴⁴ “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

⁴⁵ “Arctic Route is Flown to Europe from Pacific Coast in 28 Hours: Copenhagen Greets Stratoliner Arriving Via the Air Force’s Thule Air Base, Greenland”. *The New York Times*, 21.11.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112442625/5C743E228F246B8PQ/155?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

⁴⁶ “Abroad: From One Ultima Thule to the Next”. *The New York Times*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112306422/5C743E228F246B8PQ/104?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

Valtaosa lehtiutisista Thulesta esittivät tukikohdan hyvin konkreettisenä tapahtumana, mutta samaan aikaan erilaiset reportaasit saivat aikaan mielikuvitusta. Thule esitetään salaperäisillä termeillä kuten ”maailman ääri” ja ”muinainen Thule”. Thule näyttäytyy alueena, jossa kukaan ei ole aikaisemmin käynyt.⁴⁷ Samaan aikaan Thule edusti rajojen rikkomista sekä ihmisen ja teknologian voittoa. Siten yhdysvaltalaiset sanomalehdet romantisoivat Thulen strategista merkitystä: siellä yhdistyi symboliikka, historia ja kylmän sodan ideologinen kamppailu. Nämä kaikki erinäiset narratiivit kietoutuvat lopulta osaksi amerikkalaista sankaritarinaa.

---

⁴⁷ Ibid.

3 Yhdysvaltain sotilaallisen läsnäolon oikeutus

3.1 Sankaritarinat – amerikkalainen ylivoimaisuus

Yhdysvaltain arktista strategiaa kylmän sodan alussa rajoittivat ankarat sääolosuhteet, joka teki toiminnasta Thulessa epävarmaa ja kallista amerikkalaisille. Thule oli ainoa paikka Alaskan ulkopuolella, jossa suuren arktisen tukikohdan rakentaminen ylipäättään nähtiin mahdolliseksi. Thule tarjosi Yhdysvaltain ilmavoimille erityisen tärkeää kokemusta arktisesta toiminnasta ja tarjosi suotuisan vaihtoehdon etulinjan tukikohdille. Arktinen strategia toteutettiin hyvin alhaisissa lämpötiloissa, joka teki siitä erityisen haastavaa. Äärimmäiset olosuhteet vaikuttivat myös konekaluston toimintaan.⁴⁸ Näin ollen olot Thulessa vaativat sekä teknistä osaamista että poikkeuksellista sopeutumiskykyä. Nämä valjastettiin myös osaksi amerikkalaista sankaritarinaa yhdysvaltalaisessa mediadiskurssissa.

Kylmän sodan aikaisen Neuvostoliiton uhan ja strategisten huomioiden lisäksi, lehdistön uutisointi rakensi oikeutuksen diskurssin sankaritarinoiden myötä. Kielenpainot muuttuivat, eikä Thule näyttäytynyt enää vain valttämättömänä sotilaallisena puolustusrakenteena, vaan myös todisteena amerikkalaisesta urhoollisuudesta ja ylivoimaisuudesta. *The Washington Post* artikkeli korostaa, miten sana ”mahdoton” ei kuulu amerikkalaisten ilmavoimien ja lentotukikohtien rakentamisessa auttavien sanavarastoon. Thulea lentotukikohtaa pidetään tähän asti rakennetuista sotilastukikohdista amerikkalaisten suurimpana taidonnäytteenä, joka edustaa suurta teknologista harppausta.⁴⁹

Thule oli osa Yhdysvaltojen pyrkimystä hallita pohjoista etuvartiota niin geostrategisesti kuin symbolisesti. Kylmä, jäinen ja epäystävällinen ympäristö Pohjois-Grönlannissa muutettiin lopulta sekä kontrolloiduksi että hyödynnettäväksi tilaksi.⁵⁰ *The New York Timesin* reportaasi kuvaa Thulea amerikkalaisen edistyksen areenana ja luo narratiivin arktisesta eksotiikasta: ”mahtava tukikohtamme maailman huipulla”.⁵¹ Rakennettu infrastruktuuri ja eriytyneisyys loivat äärimmäisen, mutta samaan aikaan amerikkalaisten täydessä hallinnassa olevan

---

⁴⁸ Petersen 2011, 113–115.

⁴⁹ “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

⁵⁰ Bruun 2020, 167–168.

⁵¹ “Our Great Base On Top of the World”. *The New York Times*, 13.12.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112545141/34AB00E0AD614F9BPQ/166?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

ympäristön. Reportaasi kuvaa amerikkalaisten sotilaiden arkea Thulesa: 3600 amerikkalaista elää erityksissä, aikataulut, vapaa-aika ja psykologinen kestävyys ovat kaikki osa arktista kurinalaisuutta.⁵² Nämä kirjoitukset romantisoivat amerikkalaisten läsnäolon arktisessa ”tyhjyydessä”. Tyhjänä näyttäytyvä maisema täytettiin teknologialla, kurilla ja amerikkalaisella läsnäololla. Tämä edusti modernismia ja kontrollia samaan aikaan.

Thulen tukikohdan rakentaminen esitetään lehtiutisissa osana Yhdysvaltojen kasvavaa tieteellis-teknologista menestystä. Samaan aikaan korostuu tukikohtaa ympäröivä haastellisuus, jota kuvataan monimukaisena operaationa arktisella. *The New York Timesin* artikkeli kuvaa, miten haasteet ja vaarat olivat läsnä Thulesa: ”laivaston alukset kärsivät jäälauttojen aiheuttamista vaurioista potkureissa, mikä sumun ja voimakkaiden tuulien kanssa aiheuttavat vaarallisia tilanteita”.⁵³ Samaan aikaan tämä vaaran narratiivi kehystettiin osaksi amerikkalaista sankaritarinaa. Lehtiutiset ylistävät amerikkalaisten insinöörien ja työntekijöiden urhoollisuutta Thulesa: ”Olemme todella edelläkävijöitä uudessa maailmassa”.⁵⁴ Tämä amerikkalaisuuden ylistäminen lehtiutisissa ilmentää täysin uudenlaista narratiivia, kun tarkastellaan edellisen luvun epävarmuuteen sotilaallisten kykyjen kohtaamisesta Neuvostoliiton kanssa. Nyt amerikkalainen sotilas nähdään lähes voittamattomana, joka edustaa uuden aikakauden ja modernin maailman ihmettä. Samaan aikaan strateginen kriittisyys ja kiire muuttuu amerikkalaisen teknologian menestystarinaksi.

Lehtiutiset kuvaavat amerikkalaisten sotilaiden työskentelevän Thulen alueella huonoissa olosuhteissa. Tarkoituksena pelastaa Yhdysvallat mahdolliselta Neuvostoliiton hyökkäykseltä. Thulen haastava ympäristö ja olosuhteet tekivät amerikkalaisten läsnäolon alueella mahdolliseksi ainoastaan huhti-lokakuun ajan. Sääolosuhteet Thulesa esitetään lähes poikkeuksellisina, johon kuuluvat kiristyvät pakkaset ja voimakas tuuli. Luonnon erinäiset haasteet ovat jatkuvasti läsnä – meri ja jää tuodaan esille amerikkalaiselle yleisölle lähes vihollisen elein: ”voittaen ikiroudan ongelman pysyvästi jäätyneen maan, insinöörit ovat suunnitelleet järjestelmän”.⁵⁵ On selvää, miten Yhdysvaltojen arktinen strategia kehittyi vaikeissa ja uudenlaisissa olosuhteissa Pohjois-Grönlannissa. Samaan aikaan median representaatiot rakensivat äärimmäisten sääilmiöiden avulla narratiivin amerikkalaisten

---

⁵² “Our Great Base On Top of the World”. *The New York Times*, 13.12.1953.

⁵³ “Military Sea Unit Cites Hazards In Helping Build Huge Thule Base”. *The New York Times* 24.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112399573/5C743E228F246B8PQ/116?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

⁵⁴ “Abroad: From One Ultima Thule to the Next”. *The New York Times*, 20.9.1952.

⁵⁵ “Building of Thule Aids Air Mastery”. *The New York Times*, 22.9.1952.

kyvystä kesyttää luonto Thulesa omaan tahtoonsa. Arktisen alueen ääriolosuhteet loivat sankarikehyksen, missä vaarat ovat ennen kaikkea osoitus amerikkalaisesta suuruudesta.

Yksittäinen *The New York Timesin* artikkeli tuo esille myös kriittistä näkökulmaa, jolloin sankaritarinat muuttuvat enemmän refleksiiviseksi. Yhdysvaltojen tukikohdat, kuten Thulen tukikohta Grönlannissa, näyttäytyy nyt ”resurssien tuhlauksena” ja ”riskinä”. Tukikohdat ovat epäonnistuneet suurista kustannuksistaan huolimatta, eivätkä näyttäydy vakuuttavina turvallisuuden näkökulmasta. Tukikohtiin sijoitetut suuret summat eivät tuo tarvittavaa turvaa amerikkalaisille.⁵⁶ Kyseessä on kahden yhdysvaltalaisen senaattorin arvio: Lousianan demokraattiedustaja Russel B. Longin ja Oregonin riippumattoman senaattorin Wayne Morsen, jotka vierailivat noin kuudessakymmenessä Yhdysvaltain tukikohdassa kongressin tauon aikana.⁵⁷ Kannanotot näyttäytyvät enemmän sisäisenä ja hallinnollisena kritiikkinä. Mukaan otetaan myös veronmaksajien näkökulma, joka lisää kritiikin sisäpoliittista arvoa. Samaan aikaan toistuu turvallisuuden epävarmuuden retoriikka, jolloin merkittävä globaali järjestelmä näyttäytyykin hauraana. Tämä haastaa aikaisemman sankaritarinan, ja tuo kriittistä käännettä lehtikirjoitusten yleiselle suuntaukselle. Yksittäinen reportaasi korosti niitä seikkoja, jotka sankaritarinoissa jäivät huomiotta.

Sankaritarinat näyttäytyvät ensisijaisesti Yhdysvaltain median representaatioissa osana amerikkalaista identiteettiä ja symboliikkaa. Diskurssiivinen ulkopolitiikka on se, jonka kautta kansallinen identiteetti tulee näkyväksi.⁵⁸ Lene Hansen esittää teoriassaan, miten identiteetti on saman aikaisesti sekä ulkopolitiikan tuote että sen oikeutuksen lähde. Diskurssissa identiteetti ja politiikka ilmaistaan samanaikaisesti, eikä kumpikaan ole toisen ulkopuolinen. Huomio kiinnittyy siihen, miten identiteetit ja politiikat kielellisesti ilmaistaan ja miten nämä ilmaisut ohjaavat ymmärrystämme maailmasta.⁵⁹ Hansenin teoriaa voidaan soveltaa kun tarkastellaan Thulen tapausta. Amerikkalaiset sanomalehdet rakensivat erilaisia merkityksiä, jotka loivat identiteettejä ja oikeuttivat amerikkalaisten turvallisuuspoliittiset toimet Thulesa - samanaikaisesti rajoittaen toisia. Amerikkalaiseen identiteettiin kuului sankaritarinat ja mediadiskurssi joka muotoili narratiiveja, ei ainoastaan kuvannut niitä. Kuten

---

⁵⁶ “Global Bases Fail Despite Huge Cost, 2 Senators Charge”. *The New York Times*, 15.2.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/pagepdf/112596495/Record/5C743E228F246B8PQ/194?accountid=14774&source=Newspapers>> [luettu 14.9.2025].

⁵⁷ Ibid.

⁵⁸ Butler 1990, viitaten Hansen 2006, 44–45.

⁵⁹ Hansen 2006, 47.

tässä luvussa on tuotu ilmi, sankaritarinat kietoutuivat osaksi tieteellis-teknologista menetystä, joka näyttäytyy myös keskeisenä teemana median representaatioissa

3.2 Tiede ja teknologia – edistyksestä vallan välineeksi

Tutkimus ja sotilasteknologia kietoutuivat vahvasti yhteen amerikkalaisen median turvallisuusdiskurssissa. Grönlanti on yksi arktisen alueen suurimmista maa-alueista, joka nousi kylmän sodan alun aikana merkittävän sotilaallisen ja tieteellis-teknologisen kiinnostuksen kohteeksi. Alueen ankarat olosuhteet ja laaja jääpeite teki siitä Yhdysvalloille strategisesti ja tieteellisesti merkittävän.⁶⁰ Tieto ja valta eivät kuitenkaan ole erillisiä, vaan valta tuottaa tietoa ja tieto taas mahdollistaa vallankäytön.⁶¹ Tämä heijastuu myös Thulen kohdalla – media ei selitä teknologiaa objektiivisesti, vaan diskurssiivisesti erinäisten tieteellis-teknologisten narratiivien kautta.

Thulea ei pidetä vain tukikohtana, vaan edistyksellisen maailman ääri-ilmentymänä, insinööritaitona ja logistiikan riemuvoittona.⁶² Thule representoidaan teknologisenä keskipisteenä, jossa arktinen luonto on muutettu ”tieteelliseksi ja sotilaalliseksi keskuukseksi”. Kyseessä on moderni sotilaskaupunki, joka liitetään fiktiivisiin tieteiskirjoihin ja verrataan kuuhun. Mediadiskurssi rakensi Thulen lentotukikohdasta kuvaa futuristisena ja lähes utopisena ilmestyksenä. Kehittynyt infrastruktuuri kuten 3 048 metriä pitkä kiitotie, lentokonehallit jäätyneessä maassa ja kyky hallita pitkän kantaman atomipommikoneita.⁶³ Tämä näyttäytyy teknologisenä voittona Neuvostoliittoon nähden ja rakentaa tieteellis-teknologista ylivertaisuutta amerikkalaisille.

Thulen rakentamista kuvataan mediassa nopeana toimena. Projektissa oli mukana noin 4000 amerikkalaista sotilasta ja rakennusalan henkilöstöä.⁶⁴ Hanketta ilmentää alusta asti sen erityisen äkillinen tarve Yhdysvalloille. Päätös Thulen tukikohdan rakentamisesta tehtiin

---

⁶⁰ Heyman 2010, 18–20.

⁶¹ Pyykkönen ja Valtonen, 57.

⁶² “Abroad: From One Ultima Thule to the Next”. *The New York Times*, 20.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112306422/5C743E228F246B8PQ/104?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

⁶³ “Network Of Air Bases in the Arctic Ready to Protect U.S. and Canada”. *The New York Times*, 18.9.1953. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112739464/34AB00E0AD614F9BPQ/115?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 14.9.2025].

⁶⁴ “U.S. Creates Huge Air Base in Far North of Greenland”. *The New York Times*, 19.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112226979/862AA043FEAF4F5APQ/98?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

hätäisesti. Ilmavoimien ministeri Thomas K. Finletter korosti tukikohtaa koskevassa loppuraportissa vuonna 1951, miten oli ensiarvoisen tärkeää rakentaa lentotukikohta mahdollisimman nopeasti.⁶⁵ Ennen kaikkea sanomalehtiutiset korostivat tieteellis-teknologista kehitystä ja yhdysvaltalaisista ainutlaatuisuutta, mutta samalla tiedostetaan maan haavoittuva asema ja muodostetaan kiireen narratiivi. Nämä kaksi tekijää eivät näyttäyty toisiaan poissulkevinä ilmiöinä, vaan ennemmin muodostavat jaetun turvallisuusdiskurssin, jossa amerikkalaisten toimet Thulussa esitetään sekä strategisesti että teknologisesti välttämättöminä.

Sotilasteknologisen tutkimuksen lisäksi Thulen lentotukikohta oli kaupallisten lentoyhtiöiden selvitysten ja analysoinnin kohteena. Siten lyhenevät lentoetäisyydet maailman suurempien kaupunkien välillä näyttäytyivät erinomaisena mahdollisuutena lentoyhtiöille. Lehdet kuvaavat miten Thulen ”suhteellisen leuto sää” tekee siitä toiminnallisesti ihanteellisen ja pohjoisen mittapuulla ”turvallisen ilmasataman”.⁶⁶ Edistysshaaveet realisoituvat lähes vuotta myöhemmin *The New York Timesin* reportaasissa, joka kuvaa kaupallista lentoa Yhdysvaltojen länsiosan ja Länsi-Euroopan välillä. Lentoreitti pohjoisesta Thulen kautta kuvataan hyvin rauhallisena ja tyynenä - sään puolesta jopa ”sujuva ja ihanteellinen”.⁶⁷

Thulea koskevissa representaatioissa ilmenee diskurssin potentiaali muodostaa keskenään ristiriitaisia merkityksiä. Kaupallisessa tarkoituksessa tukikohta ja sen ympäristö esitettiin usein suhteellisen rauhallisena ja sään puolesta jopa otollisena sijoituskohteena, kun taas edellisen luvun sankaritarinoissa arktiset olosuhteet kuvataan äärimmäisen haastavina ja ajoittain hyvin vaarallisina. Tämä osoittaa, ettei yhdysvaltalainen mediadiskurssi rakentunut täysin yhdenmukaiseen tulkintaan, vaan eri konteksteissa olosuhteet valjastettiin palvelemaan kulloistakin tarkoitusta. Diskurssin ei aina tarvitse muodostaa yhtenäistä merkitystä tai puhetapaa jostain, vaan sille voidaan antaa erilaisia, jopa keskenään ristiriitaisia merkityksiä. Sama ilmiö, tapahtuma tai paikka voidaan diskurssiivisesti ilmaista eri tavoin eri yhteyksissä,

---

⁶⁵ Petersen 2011, 94.

⁶⁶ “U.S. Creates Huge Air Base in Far North of Greenland”. *The New York Times*, 19.9.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112226979/862AA043FEAF4F5APQ/98?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁶⁷ “Aviaton: Great Circle: Flight over Northern Canada, Greenland and North Atlantic Paves the Way”. *The New York Times*, 7.6.1953. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112821931/34AB00E0AD614F9BPQ/71?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 14.9.2025].

jopa täysin vastakkaisina - tästä huolimatta ne ovat osa diskurssia. Lopulta valtasuhteet määrittävät suurilta osin sen, mikä merkityksistä nousee hallitsevaksi eli ”totuudeksi”.⁶⁸

Yhdysvaltojen sotilaallinen läsnäolo Grönlannissa oikeutettiin tieteen ja kehityksen kautta. Thulen tukikohta symboloi amerikkalaista edistystä ja teknologista ylivoimaa. Samalla median tieteellinen retoriikka peitti alleen Yhdysvaltojen poliittiset ja sotilaalliset päämäärät.⁶⁹ Tiede, teknologia ja armeija limittyivät Thulessa ja alueella tehdyt tutkimukset kytkeytyivät suoraan amerikkalaisten turvallisuuspolitiikkaan ja aluehallintaan.⁷⁰ Kylmä sota edisti infrastruktuuria ja vain suurvallat kykenivät rahoittamaan suuria tutkimusprojekteja, joten näin ollen tieteestä tuli osa systemaattista vallankäyttöä.⁷¹ Tiede edusti ”modernia ja rationaalista” maailmanjärjestystä. Samaan aikaan syntyivät uudet instituutiot kuten CIA Scientific Intelligence ja Air Force Research & Development Board.⁷²

Matthias Heyman selittää, miten Yhdysvaltojen Grönlannissa suorittama tutkimus oli ”pehmeää vallankäyttöä” ja kolonialistinen projekti, jossa Yhdysvallat ”kolonisoivat” tieteen ja otti hallintaansa Tanska alueen Pohjois-Grönlannissa.⁷³ Samanaikaisesti lehdistö heijasti oikeuttavia narratiiveja, kuten tieteellis-teknologinen edistys- ja turvallisuusdiskurssi. Thule esitettiin modernin teknologian ja tieteen saavutuksena, vaikka sen taustalta on havaittavissa sotilaallinen motiivi. Tiede määrittä valtaa ja kontrollia sekä lopulta oikeutti amerikkalaisten läsnäolon arktisella. Median rakentamaa tieteellis-teknologista edistystä sekä narratiivia amerikkalaisista sankareista, varjosti toisaalta humanitaarinen sokeus.

---

⁶⁸ Pyykkönen ja Valtonen 2022, 43.

⁶⁹ Doel et al. 2016, 1–4.

⁷⁰ Bruun 2020, 167–168.

⁷¹ Doel et al. 2016, 9–12.

⁷² Heyman 2010, 12–13.

⁷³ Ibid., 14–15.

4 Hiljaiset ja vaiennetut äänet

4.1 Paikallisten inuiittien pakkosiirrot

Thulen tukikohdan perustaminen merkitsi suurta muutosta alueen noin kahdensadan henkilön suuruiselle inuiitti-metsästäjäyhteisölle. Suuri määrä yhdysvaltalaisia rakennustyöntekijöitä ja sotilaita saapuivat alueelle tukikohdan rakentamista varten. Tukikohdan perustamisesta Thuleen seurasi metsästäjäyhteisön elinolosuhteiden radikaali muutos.⁷⁴ Yhdysvaltojen sotilaallinen läsnäolo kasvoi alueella ja tavallisesti päätökset tehtiin ensisijaisesti kansallisen turvallisuuden näkökulmasta.⁷⁵ Sanomalehtiartikkeleissa huomio kiinnittyi ensisijaisesti strategiseen sijaintiin ja uhkakuvien muodostamiseen sekä teknologiseen edistykseen, kun taas paikallisväestön näkökulmat rajataan lähes kokonaan diskurssin ulkopuolelle.

Thulen lentotukikohdan olemassaolon paljastuttua, *The New York Timesin* artikkeli käyttää paikasta ilmaisua ”arktinen autioma”.⁷⁶ Lehti uutinen luo merkityksen, jossa Thulen alue Grönlannissa olisi lähestulkoon tyhjä tila ennen amerikkalaisten saapumista:

”Vielä äskettäin Thuleessa ei ollut mitään muuta kuin kiviä, jäälauttoja ja sorakenttä sääasemalle. Nyt tukikohdassa vieralleiden toimittajien mukaan siellä on paitsi suihkukoneille riittävän suuri lentokenttä, myös 5000 sotilashenkilöstön ja siviilityöntekijöiden asutuskeskus, telakka, valtava radiomasto ja muita laitoksia.”⁷⁷

Lehdistön uutisointi loi hyvin yksipuolisen narratiivin, missä korostui lähinnä amerikkalaisten olemassaolo ja intressit Pohjois-Grönlannissa. Käytännössä kuitenkin Thulen muuttaminen ”tasangosta” sotilaskaupungiksi tarkoitti paikallisten metsästys- ja kalastuselinkeinon romahtamista. Tukikohta sulki pääsyn tärkeille metsästysalueille ja muutti paikallistalouden rakenteita.⁷⁸

---

⁷⁴ Gad 2022, 125.

⁷⁵ Heyman 2010, 33–34.

⁷⁶ “U.S. Creates Huge Air Base in Far North of Greenland”. *The New York Times*, 19.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112226979/862AA043FEAF4F5APQ/9?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁷⁷ “Greenland base”. *The Washington Post*, 20.9.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpwashingtonpost/docview/152482500/854E9A2CA2E14696PQ/9?accountid=14774&sourcetype=Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

⁷⁸ Gad 2022, 125–126.

Ensimmäistä kertaa lehtiutiset toivat esille inuiittiyhteisön kokemukset Thulen tukikohdan vaikutuksista *The New York Timesin* artikkelissa: ”Grönlantilaiset haluavat siirtyä pois meluisalta Yhdysvaltain lentotukikohdalta”. Kyseessä on naapureina eläminen, mutta nyt olosuhteet olivat käyneet grönlantilaisille haitallisiksi. Suppea uutisartikkeli kuvaa siirron syytä lähinnä meluhaittana, jolloin sen pakonomaiset ominaisuudet jäivät huomiotta. Samalla kieli on hyvin hillittyä kuten ”paikalliset pyytävät”.⁷⁹ Tukikohdan rakentaminen johti lopulta paikallisen väestön pakkosiirtoon vuonna 1953. Heidät siirrettiin noin sata kilometriä pohjoiseen, uuteen Qaanaaqin asutukseen. Tämä toteutettiin ”suojelun nimissä”, mutta todellisuudessa paikallisväestön siirto palveli sotilaallisia tarpeita – eristämällä inuiittialueelta.⁸⁰

Merkittävää on myös se, miten amerikkalainen media kuvasi Neuvostoliiton sotilaallista vaikutuspiiriä ”alisteisten tukikohtien” verkoston kautta uhkana.⁸¹ Vastaavasti Yhdysvaltojen toimia Grönlannissa ei representoida vastaavin ilmaisin. Sen sijaan Thulen tukikohdan rakentaminen ja siihen liittyvät paikallisväestön siirto esitetään välttämättömänä osana lännen puolustuksellista strategiaa ja paikallisväestölle myös suotuisana vaihtoehtona. Diskurssi häivyttää inuiittien aseman: siirrot kuvattiin ratkaisuna, jonka myötä inuiitit ”voivat nyt elää rauhassa” kuten *The New York Timesin* artikkeli aikanaan asian ilmaisi.⁸² Median kehys normalisoi oman vallankäytön ja siirtää huomion pois siirron pakottavista elementeistä. Matthias Heyman et al. esittävät, miten inuiittiyhteisön siirto merkitsi uudenlaista kolonialistista hanketta Tanskan suostumuksella, jossa paikallisväestön tarpeet jätettiin huomiotta.⁸³ Tämä amerikkalainen kolonialismi ei perustunut perinteiseen siirtomaavaltaan, vaan sotilaallisen, teknologisen ja tieteellisen verkoston rakentamiseen, joka taas lopulta tuki länsimaista hegemoniaa.⁸⁴ Siirto tehtiin osana pyrkimystä ylläpitää hallinnollista kontrollia ja myös estää mahdolliset sosiaaliset ”häiriöt”, joita Yhdysvaltojen nopea läsnäolon kasvu

---

⁷⁹ “Greenlanders seek shift from noisy U. S. airbase”. *The New York Times*, 12.5.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112831153/34AB00E0AD614F9BPQ/51?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 10.9.2025].

⁸⁰ Gad 2022, 125–126

⁸¹ “Nato’s Air Power Now Formidable defense”. *The New York Times*, 5.10.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112373486/5C743E228F246B8PQ/127?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁸² Ibid.

⁸³ Heyman 2010, 14–15.

⁸⁴ Ibid., 33–34.

alueella aiheutti.⁸⁵ Median jatkuva hiljaisuus inuiittiyhteisöä koskevassa uutisoinnissa 1950-luvun alussa, tukee amerikkalaisten hallinnollista kontrollia ja kolonialismia Thulessa.

Yhdysvaltalaisen median hiljaisuutta inuiittiyhteisöjä kohtaan vahvisti myös se, miten paikallisväestön oma poliittinen strategia ei perustunut kriisipuheeseen, vaan ”tavanomaisen politiikan” -lähestymistapaan. Grönlannin inuiittien turvallisuusstrategiat eivät aina perustuneet uhkan korostamiseen. Grönlannissa pitkään jatkunut tanskalainen kolonialismi on johtanut siihen, että inuiittien itsenäistymis tavoitteet vaativat ”tavanomaisen politiikan” ylläpitämistä - ei niinkään kriisipuhetta. Grönlanti on pyrkinyt poistamaan turvallisuusdiskurssin arktisista kysymyksistä.⁸⁶ Näin ollen inuiittien hiljaisuus ja ei-turvallistaminen voivat olla aktiivinen vastarinnan muoto, tapa ylläpitää omaa toimijuutta ja samalla purkaa ulkopuolista, kuten Yhdysvaltain 1950-luvun turvallistavaa puhetta. Kyseessä on poliittinen valinta – ei passiivisuus.⁸⁷ Yhdysvaltojen turvallisuusdiskurssi sulki paikallisväestön pois päätöksenteosta ja näin ollen ei-turvallistaminen sekä ”tavanomainen politiikka” nousivat vastareaktioksi tälle. Grönlantilaiset eivät pyrkineet haastamaan Yhdysvaltojen läsnäoloa kylmän sodan kriisin kontekstissa, vaan tavoittelivat pitkäjänteisesti autonomiaa ja sosiaalista vakautta hiljaisuuksien kautta. Tämä strateginen hiljaisuus jätti tilaa lehtiutisten amerikkalaiselle turvallisuusdiskurssille ja samanaikaisesti asetti inuiittien omat kokemukset diskurssiivisesti taka-allalle.

4.2 Tanska – alisteinen liittolainen

Yhdysvaltain asevoimien komentajien (JCS) 1940-luvulla tekemissä suunnitelmissa kaikissa korostettiin pääsyyntä Grönlannin tukikohtiin. Grönlanti oli JCS:n kuuden välttämättömän tukikohdan lyhyellä listalla, joista kolme (Grönlanti, Islanti ja Azorit) julistettiin erittäin tärkeiksi. Lokakuun 1950 lopussa kuitenkin Thule, tuleva napastrategian symboli, ei ollut Yhdysvaltain ilmavoimien JCS:lle esittämässä vaadittujen tukikohtien tukikohtien luettelossa. Samaan aikaan käynnissä oli merkittävä uudelleenarviointi. Lokakuun 2. päivänä 1950 Yhdysvaltain ilmavoimien ministeri Thomas K. Finletter ilmaisi vt. esikuntapäällikölle huolensa tukikohtien turvallisuudesta ja pyysi perusteellista

---

⁸⁵ Jacobsen et al. 2024, 12–13.

⁸⁶ Andrews et al. 2024, 283–284.

⁸⁷ Ibid 285–286.

toteutettavuustutkimusta Thulesta mahdollisena uusien pommituskoneiden laskeutumisen sijaintipaikkana:

”peruseriaatteena on tietenkin sijoittaa tukikohdat huomattavasti lähemmäksi Neuvostoliittoa kuin meillä nyt on läntisellä pallonpuoliskolla, ja sijoittaa nämä tukikohdat paikkoihin, joissa voimme olla varmoja siitä, ettei niiden käytölle ole tehokasta vastustusta”.

Finletterin jälkimmäinen kommentti osoittaa, miten Yhdysvallat minivoivat isäntämaan puuttumisen riskin, ja miksi Tanska näyttäytyi kelvollisena vaihtoehtona amerikkalaisen lentotukikohdan isäntämaana. Tanskan katsottiin olevan vähemmän todennäköinen kuin esimerkiksi Britannian, estämään tukikohtien käyttöä kylmän sodan aikana.⁸⁸

Tanskan ja Yhdysvaltain suhde oli liittolaisuudesta huolimatta kaksijakoinen kylmän sodan kontekstissa: yhteistyö oli tiivistä, mutta usein varsin yksipuolista. Thulen tukikohtaa koskien Yhdysvaltain viranomaiset informoivat Tanskaa toisinaan jälkikäteen tai rajoitetusti. Tanskan hallitus halusi, että Yhdysvallat kunnioittasi sen suvereniteettia ja tutkimusrajoituksia - tanskalaisten pyynnöstä huolimatta tämä ei aina toteutunut. Samaan aikaan Tanska alkoi pohtia omaa siirtomaapolitiikkaansa, mikä johti siihen, että 1953 Grönlanti muutettiin Tanskan lääniksi. Tanskan ja Yhdysvaltojen välinen yhteistyö oli välttämätöntä, mutta samalla jännitteistä.⁸⁹ Tanskan suvereniteetti ja paikallisten inuiittien asemat jäivät toisarvoisiksi suurvaltojen välisessä kamppailussa. Tanskan merkitys Thulen rakentamisessa näyttäytyy muodollisesti suvereenina, mutta käytännössä se jäi Yhdysvaltojen strategisten intressien varjoon.

Yhdysvaltalainen media kehysti Thulen tukikohdan osana laajempaa transatlanttista turvallisuusjärjestelyä. *The New York Timesin* artikkeli ”Naton ilmavoimat ovat nyt valtava puolustuskeino” viittaa yhteistyöhön Naton raameissa. Samalla se siirtää huomion pois suvereniteetikysymyksistä ja liittää tukikohdan osaksi laajempaa länsimaista puolustusrakennetta. Kirjoitukset Natosta rakentaa turvallisuusdiskurssin, jonka kautta Yhdysvaltojen toimet Thulessa oikeutetaan yhteisen turvallisuuden kannalta välttämättöminä.⁹⁰ Yhdysvaltain turvallisuuspuheissa Grönlanti on toistuvasti kuvattu osana

---

⁸⁸ Petersen 2011, 92–93.

⁸⁹ Doel et al. 2016, 9–12.

⁹⁰ ”Nato’s Air Power Now Formidable defense”. *The New York Times*, 5.10.1952.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112373486/5C743E228F246B8PQ/127?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

laajempaa viitekehystä, kuten ”läntinen pallonpuolisko”, ”Nato-alue” ja ”kansainvälinen rauha”, joilla pyrittiin oikeuttamaan poikkeukselliset keinot Grönlannissa.⁹¹ Yhdysvaltalainen media rakentaa kuvaa lännestä riippuvaisena amerikkalaisten sotilaallisesta suojasta, jonka metafora ilmaistiin ”suojelevana ilmasateenvarjona”.⁹² Näin ollen, tämä asettaa myös Tanskan, Naton perustajajäsenen, alisteiseen asemaan. Sotilaallisesta suvereniteetista tuli tinkiä yhteisen turvallisuuden nimissä.

Tanska representoitiin ennemmin infrastruktuurialueena ja sotilaallisena resurssina, ei aktiivisena toimijana. Sen tehtävänä oli mahdollistaa Yhdysvaltojen sotilaallinen toiminta arktisella. Kuten *The New York Timesin* artikkelissa: ”Tanska ei ole vielä päättänyt, antaako se Jyllannissa olevia tukikohtia amerikkalaisten hävittäjäyksiköiden käyttöön”⁹³ vahvistuu diskurssiivinen rakenne, jossa Tanska nähdään ennemmin sotilaallisen infrastruktuurin mahdollistajana. Vaikka kyseessä oli Jyllannin mahdollinen tukikohta, näin voidaan päätellä myös Thulen tukikohdan kohdalla olleen.

Tanskan alisteinen asema korostuu, kun amerikkalaisten geologisten tutkimusten ilmoitetaan tapahtuneen ilman Tanskan lupaa. Sanomalehtiutinen tuo tämän esille ystävällisessä hengessä. Tanskan kritiikki esiintyy varovaisesti, ja samalla korostetaan amerikkalaisten vahvaa sitoutumista sääntöihin tulevaisuudessa.⁹⁴ Tämä luo mielikuvan Yhdysvalloista vastuullisena liittolaisena, vaikka käytännössä se on toiminut itsenäisesti ilman Tanskan suostumusta. Tämä vahvistaa diskurssia, jossa Tanska toimi tukikohdan isäntävaltiona ilman sen todellista vaikutusvaltaa. Yhdysvallat on toisinaan toiminut Grönlannin alueella ilman Tanskan suostumusta. Tämä korostaa epätasapainoista valtasuhdetta kahden liittolaisen välillä. Tanskassa vallitsi myös epäluuloja Yhdysvaltain toimista Grönlannissa. Vaikka Tanska oli Yhdysvaltojen liittolainen, monille Tanskan kansalaisille amerikkalaisten toiminta tuntui loukkaavan sen suvereniteettia.⁹⁵ Näin ollen liittolaisuus ja epäluulo kulkivat rinnakkain.

---

⁹¹ Jacobsen ja Olsvig, 2016, 107–109.

⁹² ”Nato’s Air Power Now Formidable defense”. *The New York Times*, 5.10.1952. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112373486/5C743E228F246B8PQ/127?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁹³ Ibid.

⁹⁴ ”U.S. Assures Danes on Greenland Base”. *The New York Times*, 17.11.1953. <<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112747790/34AB00E0AD614F9BPQ/158?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 12.9.2025].

⁹⁵ Doel et al. 2016, 1–4.

Grönlannin isäntämaan roolista huolimatta, Tanska esitettiin taustalla vaikuttavana ja hallinnollisena hyväksyjänä. Media kehysti Tanskan neuvottelijaksi, joka ei kyseenalaista Yhdysvaltojen sotilaallista läsnäoloa Thulessa, vaan pyrkii ennen kaikkea hyötymään siitä taloudellisesti. Kuten *The New York Timesin* otsikko ”tanskalaiset haluavat osuuden lentotukikohdan työstä” – lehtiutinen heijastaa pientä diplomaattista jännitettä. Tanskalaiset pyysivät osallisuutta lentotukikohta työhön, oikeudenmukaista osuutta lentotukikohdista ja sääasemista. ”Enemmistö pitäisi sitä vain kohtuullisena”,⁹⁶ joka antaa kuvan Tanskasta liittolaisena, joka ei vaadi liikoja, ja jonka tarkoitus ei ole horjuttaa amerikkalaista johtajuutta. Tanskalaisten painopiste on taloudellisessa hyödyssä, ei turvallisuus- tai suvereniteettikysymyksissä. Ackrén esittää, miten Thulen tukikohdan tulevaisuus oli riippuvainen Yhdysvalloista, sillä kaikki sopimukset ja urakat ovat menneet yhdysvaltalaisille yrityksille. Sopimukset lisäsivät Yhdysvaltojen vahvaa aseman tukikohdan suhteen, kun taas Tanska näyttäytyi pienenä valtiona, joka haki turvaa ja vaikutusvaltaa läheisten USA suhteiden kautta.⁹⁷

Vaikka Thulen tukikohta koskevassa median turvallisuusdiskursissa ensisijaisesti korostuu Yhdysvaltojen etu, oli sillä geopolittinen hyöty myös Tanskalle. Tanska on historiallisesti käyttänyt Grönlantia geopolittisena neuvottelukorttina suhteessa Yhdysvaltoihin. Samanaikaisesti Tanska on luovuttanut strategista vaikutusvaltaa amerikkalaiselle tukikohdalle.⁹⁸ Grönlannin sijainti kahden suurvallan välissä vahvisti Tanskan asemaa Natossa ja tarjosi neuvotteluvoimaa. Tanska pelasi niin sanottua ”Grönlanti-korttia” hyväksyessään Yhdysvaltain sotilaallisen läsnäolon Grönlannissa ja sai tästä vastineeksi poliittisia myönnytyksiä muilla aloilla.⁹⁹ Thulen lentotukikohta edusti lähes ainoaa turvallisuustakuuta, jonka Tanska kykeni tarjoamaan Yhdysvalloille kylmän sodan alkuvaiheessa.¹⁰⁰

Ulrik Pram Gad esittää, miten Thulen tukikohta ilmentää ”turvallisuuden käännösten ketjua” (cascade of translations), missä Yhdysvallat käänsi omat pelkonsa Neuvostoliittoa kohtaan toiminnaksi, kun taas Tanska käänsi tämän yhteistyösiksi ja suojeleksi. Paikallisille tämä

---

⁹⁶ “Danes Seek Share in Air Base Work”. *The New York Times*, 14.11.1953.

<<https://www.proquest.com/hnpnewyorktimes/docview/112750242/34AB00E0AD614F9BPQ/152?accountid=14774&sourcetype=Historical%20Newspapers>> [luettu 13.9.2025].

⁹⁷ Ackrén 2019, 7–8.

⁹⁸ *Ibid.*, 2–7.

⁹⁹ Kritensen 2005, 220–222.

¹⁰⁰ Takahashi et al. 2019, 13.

kääntyi elinpiirin menetykseksi ja kulttuuriseksi hiljentämiseksi.¹⁰¹ Tanska oli todellisuudessa selkeästi alisteinen osapuoli, mutta sai myös omia myönnytyksiä. Tanskan vaikutusvalta perustui ensisijaisesti strategiseen sijaintiin ja suurvaltasuhteeseen Yhdysvaltojen kanssa. Tanska onnistui hyödyntämään Thulen merkitystä ulko- ja turvallisuuspoliittisena pääomana. Median representaatioissa Tanskan toimijuus näyttäytyy ennen kaikkea ulkoisesti määräytyvänä ja strategiseen sijaintiin perustuvana. Sen merkitys korostuu sijaintinsa vuoksi mukana olevana toimijana, jonka vaikutusvaltaa oli rajattu – ei varsinaisena aloitteentekijänä.

---

¹⁰¹ Gad 2022, 125–126.

5 Johtopäätökset

Tutkimus tuo ilmi millaisia erilaisia merkityksiä yhdysvaltalainen lehdistö rakensi Thulen lentotukikohdasta kylmän sodan alkuvaiheessa. Kuten Glad Ulrik Pram on korostanut ”turvallisuusdiskurssit eivät vain kuvaa todellisuutta, vaan ne myös aktiivisesti tuottavat sitä”.¹⁰² Diskurssianalyysin avulla lehtiutisista oli tunnistettavissa kolme toisiinsa yhteyksissä olevaa pääteemaa: uhka, oikeutus ja hiljaisuus. Median luoma viitekehys osoittautui ajoittain myös hyvin kontekstisidonnaiseksi, jolloin sanallinen ja kielellinen painotus vaihtelivat aiheesta riippuen. Tämä rakensi erilaisia käsityksiä, myös toisiinsa suhteutettuna ristiriitaisia.

Yhdysvaltalaiset sanomalehdet osallistuivat aktiivisesti turvallisuusuhkien rakentamiseen ja amerikkalaisten arktisen läsnäolon oikeuttamiseen Thulesa. Tämä ei kuitenkaan ole historiallisesti poikkeuksellista, vaan jo ensimmäisen maailmansodan jälkeen amerikkalainen lehdistö välitti usein tarkoituksenhakuista kuvaa Neuvostoliitosta, mikä edesauttoi poliittisten ratkaisujen oikeuttamista.¹⁰³ Tutkimus osoittaa, miten Yhdysvalloille konkreettinen Neuvostoliiton uhka ei muodostunut ainoastaan sen sotilaallisesta kyvystä, vaan ennen kaikkea tavasta, jolla media kehysti arktisen alueen hyvin haavoittuvaisena ja välittömänä kriisikeskuksena suurvaltojen välillä. Media ei ainoastaan kuvannut uhkaa, vaan samanaikaisesti aktiivisesti itse tuotti ja vahvisti sitä. Tämä muokkasi lukijan ymmärrystä siitä, mikä nähtiin välttämättömänä ja hyväksyttävänä.

Lehtiutiset rakensivat selkeän diskurssin Neuvostoliiton uhasta Yhdysvalloille vastakkainasettelujen kautta. Lehdet loivat selkeän kuvan polarisoituneesta maailmasta lännen ja idän välillä. Representaatiot esittivät diskurssin ”me-toiset” asetelman kautta, jossa Yhdysvallat näyttäytyi aktiivisena toimijana sekä turvallisuuden varmistajana, kun taas Neuvostoliitto asemoitiin ulkoiseksi uhaksi. Thulen alue Pohjois-Grönlannissa näyttäytyi rationaalisena ratkaisuna idän uhkaa vastaan sekä turvallistamisen arktisella. Siten Thulen tukikohta esitettiin arktisen puolustuksen ”kulmakivenä”, joka taas vahvisti tukikohdan olemassaoloa ja samalla Yhdysvaltojen keskeistä asemaa ensisijaisena sotilaallisena voimana Neuvostoliiton uhkaa vastaan. Samaan aikaan tukikohdan kaupallinen merkitys alkoi vahvistua lyhenevien kaupallisten lentoreittien myötä. Näin ollen, Thulen tukikohdalla oli lopulta kaksi selkeää keskeistä elementtiä: varmistaa amerikkalaisten kansallinen turvallisuus

---

¹⁰² Gad 2022, 125–126.

¹⁰³ Aronson 1970, 27–28.

sekä luoda uusia ulottuvuuksia kaupallisessa mielessä. Nämä ulottuvuudet tekivät omalta osaltaan tukikohdan olemassaolosta erityisen tärkeän.

Yhdysvaltalaiset lehtiutiset oikeuttivat amerikkalaisen sotilaallisen läsnäolon Thulesa erinäisten sankaritarinoiden ja tieteellis-teknologisen edistyksen kautta. Mediadiskurssit rakensivat kuvaa Yhdysvalloista aktiivisena ja kyvykkäänä toimijana, joka omalla ainutlaatuisuudellaan selviytyi arktisen ympäristön asettamista haasteista, niin fyysisen periksiantamattomuuden kuin modernin edistyksen kautta. Nämä narratiivit vahvistivat Yhdysvaltojen toiminnan oikeutusta Thulesa. Tieto ja valta eivät ole irrallisia – Yhdysvaltojen tieteellis-teknologinen edistys vahvisti sen valta-asemaa globaalisti. Samanaikaisesti yhdysvaltalainen media aktiivisesti voimisti tätä diskurssia.

Media ei problematisoinut paikallisväestön pakkosiirtoa Thulesa ja jätti inuiittit yhteisön lähes kokonaan hiljaisuuden piiriin. Tämä diskurssiivisesti häivytti paikallisväestöön kohdistuneet pakkotoimet ja vallankäytön. Thulen tukikohta esitettiin välttämättömänä strategisena ja puolustuksellisena toimena. Tutkimukset tuovat kuitenkin esille siirtojen kolonialistisen luonteen sekä miten ne lopulta vaikuttivat paikallisväestön elinoloihin. Tämä todistaa selkeän ristiriidan mediassa rakentuneen narratiivin ja tapahtumien todellisuuden välillä. Yhdysvaltalaisen median hiljaisuus inuiittiväestön kontekstissa, voidaan tulkita osaltaan tukeneen kylmän sodan turvallisuusdiskurssia, jossa Thulen perustaminen näyttäytyä välttämättömänä strategisena ratkaisuna – ei kolonialistisena interventiona. Grönlantilaisten toimijuus ei kuitenkaan täydellisesti katoa: tutkimukset ovat osoittaneet, miten paikalliset pyrkivät jatkamaan elämäänsä tavanomaisen politiikan keinoin. Tämä osoittaa, että alisteisesta asemasta huolimatta inuiittit toimivat omien olosuhteidensa puitteissa aktiivisina, eivät ainoastaan passiivisena osallistujana. Tämä kuitenkin omalta osaltaan jätti inuiittit turvallisuusdiskurssin ulkopuolelle yhdysvaltalaisessa mediassa.

Siten, miten paikallisväestön ääni jäi hiljaisuuden piiriin, rakentui diskurssi hyvin valtiokeskeisesti Yhdysvaltojen ja Tanskan välillä. Tanskan osuus Grönlannin isäntävaltiona jäi kuitenkin osaltaan amerikkalaisessa mediassa vähemmälle huomiolle. Tanska näyttäytyä lähes alisteisena osapuolena, sillä se asetettiin lähinnä muodolliseen rooliin Yhdysvaltojen rinnalla. Samaan aikaan Yhdysvallat toimi toisinaan Thulen alueella ilman Tanskan suostumusta, kuten geologisten tutkimusten kohdalla – tämä heijastaa myös osaltaan epätasapainoista kumppanuutta. Tanskan toissijaisesta asemasta huolimatta, tutkimuskirjallisuus on osoittanut, miten sillä oli myös omia kansallisia intressejä, etenkin

kansainvälisesti Naton perustajajäsenenä. Kuitenkin turvallisuutta koskeva merkitysten muodostus mediassa rakentui ensisijaisesti Yhdysvaltojen toimijuuden kautta, kun taas Tanskan näkökulma jäi usein taustalle.

Lopulta kaikki analyysissä käsitellyt teemat ovat osa amerikkalaista turvallisuutta, vaikkakin jokainen eritavoin. Sanomalehti uutisissa Neuvostoliiton uhka loi perustan tukikohdan rakentamiselle Thuleen, kun taas sankaritarinat ja tieteellis-teknologisen edistyksen painottaminen kirjoituksissa, vahvistivat toiminnan rationaalista ja moraalista oikeutusta. Samaan aikaan hiljaisuus rajasi inuiitit diskurssin ulkopuolelle – juuri ne näkökulmat, jotka olisivat voineet kyseenalaistaa amerikkalaisten turvallisuusperustelut tai tehdä heidän toimistaan moraalisesti epäoikeudenmukaisen. Tanskan toissijainen rooli korosti Yhdysvaltojen asemaa turvallisuuden varmistajana arktisella. Näin ollen turvallisuus näyttäytyi yhdysvaltojen mediadiskurssin kokonaiskuvan luojana, jonka kautta Thulen merkitys kylmän sodan alussa rakentui ja jatkoi olemassaoloaan ensisijaisena turvallisuuden takaajana.

Lähteet

Lehdistöaineisto

The New York Times, 1952–1953.

The Washington Post, 1952–1953.

Tutkimuskirjallisuus

Ackrén, Maria. “From bilateral to trilateral agreement: The case of Thule Air Base”. *Arctic Yearbook*, 2019. <<https://intranet.utu.fi/fi/yksikot/soc/yksikot/poliittinen-historia/opiskelu/opiskeluohjeita/Documents/Lahdetekniikka-poliittisessa-historiassa.pdf>>.

Andrews, Nicholas, Joe Crowther ja Wilfrid Greaves. “(De)securitization, Independence, and Normal Politics in Kalaallit Nunaat and Inuit Nunangat”. *Greenland in Arctic Security: (De)securization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, toim. Jacobsen, Marc, Ole Wæver ja Ulrik Pram Grad. University of Michigan Press, 2024, 283–304.

Aronson, James. *The Press and the Cold War*. The Bobbs-Merrill Company, inc. New York: 1970.

Bruun, Johanne M. “Invading the Whiteness: Science, (Sub)Terrain, and US Militarisation of the Greenland Ice Sheet”. *Geopolitics*, 25:1, 2020 167-188, 2020.

Buzan, Barry, Wæver, Ole and de Wilde, Jaap. *Security: A New Framework for Analysis*. Boulder, USA: Lynne Rienner Publishers, 1998.<<https://doi-org.ezproxy.utu.fi:2443/10.1515/9781685853808-003>>

Doel, Ronald E., Kristine C. Harper ja Matthias Heyman. “Introduction: Exploring Greenland’s Secrets: Science, Technology, and Cold War planning in Global Context”. *Exploring Greenland: Cold War Science and Technology on Ice*, toim. Doel, Ronald E., Kristine C. Harper ja Matthias Heyman. New York: Palgrave Macmillan, 2016, 1–17.

Gad, Ulrik Pram. “Translations of Security Cascading at Thule.” In *Translations of Security*, toim. Trine Villumsen Berling, Ulrik Pram Gad, Karen Lund Petersen, and Ole Wæver, 125–27. London: Routledge, 2021.

Gad, Ulrik Pram, Ole Wæver ja Marc Jacobsen. "Conclusion: Learning from Greenland in Arctic Security". *Greenland in Arctic Security: (De)securization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, toim. Jacobsen, Marc, Ole Wæver ja Ulrik Pram Grad. University of Michigan Press, 2024, 310–346.

Hansen, Lene. *Security As Practice : Discourse Analysis and the Bosnian War*. Oxford: Taylor & Francis Group, 2006.

Heyman, Matthias. "In Search of Control: Arctic Weather Stations in the Early Cold War". *Exploring Greenland: Cold War Science and Technology on Ice*, toim. Doel, Ronald E., Kristine C. Harper ja Matthias Heyman. New York: Palgrave Macmillan, 2016, 75-92.

Heyman, Matthias, Henrik Knudsen, Maiken L. Lolck, Henry Nielsen, Kristian H. Nielsen ja Christopher J. Ries. "Exploring Greenland: Science and Technology in Cold War Settings". *Scientia Canadensis: Canadian Journal of the History of Science, Technology and Medicine*, vol. 33, n:o 2, 2010, p. 11-42.

Jacobsen, Marc, Ole Wæver ja Ulrik Pram Gad. "Introduction: Analyzing Greenland in Arctic Security". *Greenland in Arctic Security: (De)securization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, toim. Jacobsen, Marc, Ole Wæver ja Ulrik Pram Grad. University of Michigan Press, 2024, 1–30.

Jacobsen, Marc, and Sara Olsvig. "From Peary to Pompeo: The History of United States' Securitizations of Greenland". *Greenland in Arctic Security: (De)Securitization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, toim. Marc Jacobsen, Ole Wæver, and Ulrik Pram Gad, 107–48. University of Michigan Press, 2024.

<<http://www.jstor.org/stable/10.3998/mpub.12676130.8>>

Josephson, P. R. (2023). Atoms for Peace in the 1950s: Lessons from the Spread of Nuclear Technology in the Early Cold War. *Journal of Cold War Studies*, 25(3), 6–13.

<https://doi.org/10.1162/jcws_a_01156>

Kristensen, Kristian Søby. "Negotiating Base Rights For Missile Defense". *Missile Defense: International, Regional and National Implications*, toim. Bertel Heurlin ja Sten Rynning. New York: Routledge, 2005, 219–239.

Nguyen, Minh Trang ja Nguyen Phuc Hien. "Media Warfare in the Cold War Era." *The International Journal of Business Management and Technology* 8, no. 4 (2024).

<<https://www.theijbmt.com/archive/0958/729793941.pdf>>

Petersen, Nikolaj. "SAC at Thule: Greenland in the U.S. Polar Strategy." *Journal of Cold War Studies* 13, no. 2 (2011): 90–115. <<https://www.jstor.org/stable/26923533>>.

Pyykkönen, Miikka ja Heli Valtonen. "Diskurssianalyttinen historiantutkimus". *Sanat siltana menneeseen : kielelliset lähestymistavat historiantutkimuksessa*, toim. Ihalainen, Pasi ja Heli Valtonen. Gaudeamus oy, kustantaja, 2022, 39-64.

Takahashi, Minori et al. "Autonomy and military bases: USAF Thule Base in Greenland as the study case". *Arctic Yearbook*, 2019.

<https://arcticyearbook.com/images/yearbook/2019/Scholarly-Papers/3_AY2019_Takahashi.pdf>